

Розділ 1

«КАЗКОВЕ ОЗЕРО» — написано великими, чорними літерами на жовтій вивісці, яка вигулькнула з-за повороту, коли ми звернули до кемпінгу. Найближче містечко ми проїхали ще багато кілометрів тому, потім проминули летовище, далі простягалися тільки ліси з поодинокими хуторами. І ось кемпінг «Казкове озеро». За маленьким червоним автом бабусі здійнялася хмаринкою курява. Я мигцем глянула на будиночок рецепції, що містився в стаббюрі, давній коморі для зерна на підпорках. Широка жовта вивіска почеплена на даху темно-коричневого зрубу, більше схожого на мисливську хатину, навколо великого майдану стояли кілька старих подовгастих будівель, а на моріжку — кілька лавок.

— Вони справді тримають тут коней? — запитала я, показуючи на табличку, де були намальовані кінь і рибина, а ще перехрещені ложка й виделка, і фігурка чоловічка, який пірнає у хвилі.

— Гм... коней? — не уважно перепитала бабуся, зосереджена на проїзді під піднятим шлагбаумом і далі на територію кемпінгу.

— А, неважливо...

Неозорі трав'янисті луки простіралися праворуч і ліворуч, угору й вниз пологим схилом.

На невеликих пагорбках, на терасах, стояли купки-ми автокаравани й хатинки, розділені живоплотами. Позаду, на узвишші, виділася будівля з плоским дахом — я впізнала в ній душеву й туалети, а далі, на рівному плато, купчилися ще хатинки й тіснилися одні попри одних житлові автофургони.

— Бач, перебралася на «Беверлі Гілз» після твого останнього приїзду сюди, — усміхнулася бабуся, повертаючи праворуч.

Я нічого до пуття не зрозуміла, але біля в'їзду на майданчик справді висіла невелика вивіска з написом «Беверлі Гілз». Ми проїхали ще трохи, і бабуся зупинилася біля автокаравану.

— Ну, принаймні його я впізнала, — зраділа я.

Бабуся усміхнулася. Доки відстібала пасок безпеки, подумала, що вагончик точно буде мені тіснішим, ніж минулого разу. Тоді все здавалося великим: і сам автофургон, і намет-тамбур, який служив мені єдиним ігровим майданчиком, не кажучи вже про велетенську територію кемпінгу. Та доки я волокла з авта до тамбура свою важезну торбу з усім необхідним для відпочинку, вражено спостерегла, що територія кемпінгу така ж велетенська, як колись.

— Почекай надворі, хай тут трохи провітриться. Повітря аж липке, таке застоєне! — крикнула з нутра вагончика бабуся.

Я промовчала, кинула торбу на траву й, заклавши навхрест руки, озирала неозорі простори кемпінгу. Що ж, господарі мали підстави назвати цю місцину «Беверлі Гілзом». Звідси видно всю територію. Сонце високо в небі світило просто на нас.

У дитинстві я тут мала безліч розваг. Завжди було з ким побавитися. Я могла грати в м'яча на траві, збирати суниці, стрибати по калюжах або спостерігати після заходу сонця за жабами. Але тепер? Божечки, чим себе тут розважити?

Цього літа все мало бути не так. Саме зараз ми з Еммою мали розважатися у її літній хатині біля Айкерена. Зовсім самі, без батьків. Могли б витворити що заманеться, засмагати, заводити нових друзів, може, навіть романсувати з хлопцями. То мало б бути літо, про яке пишуть у книжках чи показують у кіно і яке ніколи не забудеться. Але мої батьки поставили категоричну крапку у тих планах.

— Ти ж не сподівалася провести все літо з Еммою та її родиною? — сказала минулого тижня мама, дивлячись властивим їй поглядом, який ніби промовляв: «Ти ще не така доросла, як собі гадаєш».

Тим поглядом мама постійно міряла її, коли хотіла показати, яка донька мала задрипанка, а останнє слово повинне залишатися за нею, мамою.

— Чом би й ні? Вони ж можуть собі це дозволити! — майже криком відповіла я.

Однак ні словом не згадала, що нікого з родини Емми на дачі біля Айкерена не буде, бо її батьки відпочиватимуть в іншому літньому будиночку на Блеф'ель, у горах.

Мама закотила очі й сказала, що мала на увазі не їхні статки.

— То що ж ти мала на увазі?

— А те, що ти живеш у нашому домі, за нашими правилами, і чинитимеш так, як скажемо ми.

Беззаперечний аргумент дорослих.

Мама з татом нарешті вирішили відремонтувати наш будинок. Я виклянчувала ремонт у кімнаті, скільки себе пам'ятаю, а мені роками його обіцяли. Коли я, зрештою, попрощалася з усіма надіями, батьки раптом дозріли до ремонту й, звісно ж, надумали вислати мене кудись з дому на все літо.

— То чому мені не поїхати до Емми, у такому разі?!

— Ні, поживеш із бабусею і квіт. Кароліно! Бабуся так втішилася! Ти ж любиш жити з бабусею, хіба ні? Уяви, як вона радітиме товариству на все літо. А то завжди сама й сама, — сказала мама, схиливши набік голову.

Як же це збіса несправедливо. Скільки говорять про право дітей на власний голос і право співучасті у вирішенні сімейних проблем. Але, певно, це голослівна балаканина про соціальне середовище в місцевих газетках. І страх як підступно маніпулювати словами, мовляв, «бабуся така самотня», щоб викликати в неї докори сумління. Бо ж насправді йшлося зовсім не про бабусю. Бабусю у мене крута. Однак було б у сто разів ліпше, якби я сама могла вирішувати, коли її провідувати і як довго. А мене сюди запхали. Насильно. На все літо. Жодного натяку на сюжет класного фільму. Хіба фільму жахів.

Я сфоткала панораму, вислала Еммі з підписом: «Прибула й застрягла в кемпінговій тюрмі». Вона відповіла майже відразу фоткою, знятою з ганку будинку, з краєвидом на море. Гарно до болю! «Співчуваю! А я застрягла тут!» — написала Емма, і було